

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

QUADROS DISOLVENTS.

I.

¡No 'ns tè de passar la ma per la cara mademoiselle Benita Anguinet! També volem presentar quadros disolvents y á la vista de tothom.

Ella ha pres per teatro, lo *Principal*; nosaltres prenem lo *principal* teatro, lo món. En ell hi passen totes las comedias, dramas, tragedias y saynetes imaginables. La prestidigitadora, pels seus quadros tè que posar lo teatro á las fòscas; nosaltres, á la claror del dia li tenim sempre. ¡Feyna de menos!

¡Atenció, que anem á comensar!

II.

PRIMER QUADRO.

Representa un vast camp, il·luminat pel sol. Tot es vida, moviment. L' exèrcit prussià devant del austriach. Llueixen las armas, sónan las caixas, tocan las trompetas, galopan los caballs, tothom crida. Tiran los fusells, retronan lo canó...

¡Fum... fum!

Una alenada de vent esparsa la blanca fumareda de la pólvora, y tota aquella vida s' ha tornat en mort.

¡Lo silenci es sepulcral! ¡La claror de la lluna amortalla lo camp plé de cadavres!

Lo productor d' aquet quadro disolvent, es lo fusell d' agulla.

III.

SEGON QUADRO.

Representa una sala de restaurant, il·luminada per molts candelabros.

Varios jóvens disfrassats, que vénen d' un ball de màscaras, están brindant ab unas copas llargarudas. Las taulas molt ben arrecladas, ab una toya de flors dintre un jerro, al mitj de cada una.

Las candelas s' acavan; la llum es trémula s' apaga....

Per una finestra entra un raig de claror de matinada, y los jóvens mateixos están dormint ab lo cap demunt las taulas, ó recolats á las cadiras.

Las toyas, desfetas; copas, trencadas; plats, per terra.

Lo productor d' aquet quadro disolvent, es lo *Champagne*.

IV.

TERCER QUADRO.

Representa un llarch passeig, molt concorregut. Numerós senyorio á dreta y esquerra. Magnificas carretel·las pel mitj, que pujan y baixan. En una d' ellas hi va un senyor enguantat, ab una hermosa lleontina y una preciosa agulla al pit.

Lo sol se pon... y 's fa fosc.

Apareix un café il·luminat per gas. Aquell senyor de la carretel·la, ab una levita bastant tronada y sense lleontina, para la ma, perquè un amich seu li entrega un duro.

Lo productor d' aquet quadro disolvent, es la *bolsa*.

V.

QUADRO QUART.

Representa un petit salonet. En un sofà están assentats un jove y una idem, parlantse á l'orella. Ell va molt arrecladet, molt ben pentinat. Tè 'l sombrero damunt d' una cadira. Ella també ben arrecladeta. Tot sovint sonriuen.

Devant del sofà, sentada y sent mitja, una senyora major que de tant en tant alsa la vista vers al jóvens.

Es de nit.... Lo quadro 's torna clar....

En un' altra habitació, la mateixa jove, no tant arrecladeta, cus una bano. Lo jove, vestit ab bata y desarreclats los cabells, está distant d' ella, llegint lo diari.

La senyora major bressola una criatureta.

Lo productor d' aquet quadro disolvent, es l' *amor*.

VI.

QUADRO QUINT.

Representa un teatro. Los actors van ab casco y corassa. Cantan: lo públich aplaudeix

y 'ls actors saludan. Crits de ¡bravos! y ¡bien! per part de la numerosa concurrencia.

Es una ópera, lo que 's canta.

Cau lo teló....

Torna á alsarse, y los actors són uns altres que van de andalussos. Lo públich va desfiliant. Dels que 's quedan, los uns dormen y 'ls altres riuen.

Lo productor d' aquet quadro disolvent, es la zarzuela.

VII.

QUADRO SISÉ.

Representa un jove elegant, que en un ball d' estiu va requebrant á aquesta y á l' altra. Ab l' una balla, á l' altra la fa riurer.

S' apagan los llums del ball....

En una sala y escalfantse en un braser hi ha un vellet que ab las ulleras posadas y prenent polvo de tant en tant, llegeix un llibre.

Encara que vell, se coneix que sa fisonomia es la mateixa del jove.

Lo productor d' aquet quadro disolvent, es lo temps.

VIII.

QUADRO CÓMICH.

Representa un quartet ab un escriptori devant d' una llibreria. Lo quadro está il·luminat per un quinqué de petróleo.

Un subjecte, sentat devant del escriptori ab una ploma á la ma y un paper blanch al devant, descansa 'l front sobre l' esquerra y al cap d' un moment suca la ploma al tinter.

Lo quinqué s' apaga....

Pel balcó entra 'l sol, y 'l paper, que era blanch, está plé de gargots.

Entra al quartet un noy de l' imprèmta, y 'l subjecte plega 'l paper y li dona.

Lo productor d' aquet quadro disolvent, es L' ONCLE.

GENT D' OFICI, QUE NO 'N TÈ.

Menjar, beure y roncar,
Es lo que D. Roch sab fer.
Com no ho tē de menester,
A res se vol dedicar.
—Aquet, es un *sabater*.

D. Joan es rich: de vegadas
Res proba 'l tenir calaix;
Ell es forsut y home *baix*,
Que tot ho arrecla á trompadas.
—Donchs diguem que es un *bastaix*.

D. Dalmau ab tot trafica;
De tot sab ó vol saber,
Y per guanyá algun diner,
Embolica que embolica.
—Vaja, es un bon *pastisser*.

Per res, lo crit al cel posa
La senyora de D. Pera,
Ab la criada, la cambraera...
Y 'ls hi diu qualsevol cosa.
—Es una gran *marmanyera*.

Se tē á en Pep per aixerit;
A la filla de 'n Pauet
Ha deixat, y ara 'n Pepet
Diuben que fa un bon partit.
—¡Ay, ay, ay, quín *esmolet*!

No sē cōm s' ho fa l' Eloy,
Que se la campa estafant,
Fent sempre 'l pobre, jugant...
Y 'l tēnen per un bon noy.
—Aquet, es bon *comediant*.

LO CUNYAT.

REVISTA DE TEATROS.

Després de Cuaresma, Pascua.

Passadas un grapat de semanas, durant las que no habem pogut dir una sola paraula de novetats teatrals, compareix la present, en la que sembla que las empresas hagian volgut tirar la casa per la finestra.

Lo Liceo nos ha plantat cartells hermells, á qual senya ja poden dir que 'l dimoni hi balla y en efecte: vagin á veurer lo *Faust* que 'ls prometo que val la pela y disset. En *Petit* hi fa un diable de pare y senyor meu con que apareix que hagia sigut aprenent de Llússifer. Y que canta com un rossinyol, diable! En lo quart acte sobre tot, fa endemoniaduras de dimoni mestre. Aquellas contorsions, esbufechs y arrossegaments al óurer lo cant de la catedral, son d' actor consumat. Llástima que las prodigues tant en marcadas ocasions, que si aixís no ho fes, dupto que ningú 'n tingués res que dir. ¡Bè, molt bè, senyor Petit, per mes que diguin y comparin alguns plagas que may saben judicar en absolut, déixils dir: á las penas punyaladas, vosté vagi cantant y tirant y cregui que lo que sento que sigui tant diable, que sino ja li concedia una creu mes grossa que la del *matrimoni del Romea y Principal*. Lo que si li demanó que no fassi patí d' aquella manera á la pobre *Margaridoya*. Una nena que canta tant bè; que refila com un canari; que 'ns fa un tercer acte com may l' haguem vist; y vosté, ab tot, l' apura de una manera, que ni un catedràtich á fi de curs. Ventura que la nena, encara que ignocenta, sab ahont li apreta la botina y 's desempellega de tot. ¡Sab que l' empresa ho ha entés! A un diable Petit, Margarida Vitali: ves, empétali la basa: y com si aixó no fos prou, surt l' *Estagno*, que, si no fa un *Faust* acabat, presenta un bossoto que, vaja, Dèu nos ne dò: ab permís sia dit del Sr. Mefistófeles. En resúmen lo *Faust* surt molt bè: y com no acostuma lo *Noy*, va surtirne content y ab ganas de tornarhi lo que li ha promés lo seu avi pel dia que mengi tot solet.

Mala nova no ve sola, diu lo ditxo, y avuy

casi bè pot dirse. Quant l' empresa vol lo diable no vè sol.

Prova sino: al peu del *Faust*, Roberto 'l diable: y *nada menos* que fet per 'n Vialletti. ¿Qué tal? ¿Podrá queixarse la gent de la casa gran? Vaja, triin diables á qual mes bo. ¿Que no saben quín escullir? Ja m' ho pensava.

Tinch que dirlos calcom del *Teatro Principal*.

Deya 'n Rossi fent l' *Hamlet*: paraulas, paraulas, paraulas.

Diu l' Olona sent empresari: zarzuelas, zarzuelas, zarzuelas.

Y en bona fe que ja may podia aplicarse millor lo ditxo de Shakespeare que á los zarzueleros espanyols. Y lo raro d' aquest género, que 's pót dir *bastardo epiceno*, es que fa dolent lo bo; no solsament en la música, que tē la desgracia de cáurer en poder dels artistas de la zarzuela (testimoni *La Filla del Regiment*), sino fins als autors que tēnen la desgracia de ficarshi. Allí sí que 'n lo pecat si troba la penitencia. ¿Quí tenia de dir al senyor Selgas, al inspirat poeta de la *Primavera* y al pensador de las revistas, que tenia de produir *De tal palo tal astilla*? ¡Quina pallissa al sentit comú y á la bona moral! ¿Y per qué? ¡Fer traurer *estella* del públich de la zarzuela; d' un públich ignorant, que s' alimenta ab tangos y ab l' organillo y que 's regossitja vehent homens vestits de dona y donas disfrassadas d' homens! ¡Vaja, senyor Selgas, vaja! ¿Ahont s' ha vist un home com vosté jugar ab la verdor y obrir los ulls á qui 'ls tē mes oberts que unas taronjas? ¡Y quina flor que li escau! Jo, francament, l' estimo molt, creguim; pero quan lo vaig sentir en zarzuela, no sē qué 'm va fer; de bona gana 'l vaig veurer en poder de 'n Rodriguez: lo que sí vaig sentir, que caigués en la de la *Esteban*: es l' únich moment que 'l vaig envejar, y ho dich de debó, aquella nena canta, y bè; declama, y bè; es petita y *bé*. Llástima que hagia caigut en poder d' aquella empresa, que acabarà de gastar sa veu, ja un poch cansada! ¡Pero á quí sino á aquesta empresa se li acut fer cantar á una senyora en tres dias dotze actes de música, y música de zarzuela! ¡Es capás de rebentar á un toro! Per aixó no 's déu ser artista, es precis ser artesá ó camàlich.

Mes deixemnos de canturias y zarzuelas, que prou ne passa un hom sense que se 'n adoni, ó adonantsen, y parlem d' un altra classe de espectacle que conto que donará diners á la empresa del teatro Principal y honra y profit á Mlle. Benita Anguinet: la gallarda prestidigitadora. ¿No li han vist fer diabluras? ¿Donchs qué esperan? ¿Per quàn pensan deixarho? Miris que no hi serán á temps. Segons lo cartell, tē que cumplir molts compromissos (hey, atenguin que no son deutes) tot lo mes serán de complaurer als espanyols d' altrás provincias, y las funcions serán pocas. Los teatros se la disputan, y no es estrany: perque deixant apart la gracia ab que la prestidigitadora entreté al públich ab la dicció, es sorprenent la lleugeresa y habilitat en lo escamoteix, lo luxo de son moviliari y la bona y agradable combinació

TEATRO PRINCIPAL .

Lie. Labielle

Mlle Benita Anguinet fentnos veurer lo blanch, nègre .

de las sorts. En fi: vagin á véurerla, segurs que no deixarán de aplaudirla. ¡Ah! porta un negre, que no 'ls hi asseguro si ho es, perque Mlle. Benita 'ns fa véurer lo blanch negre, y podria ser que 'l criat ho fòs per art de joch de mans.

Si la van á véurer, será fácil que 'ls donguia bitllets de banch.

La funció terminá ab una hermosa esposició de quadros disolvents, com pochs hagem vist tant richs y variats.

En l' Odeon va ser aplaudit lo nou drama *Sueños y realidades*, y en lo Romea anuncian *Tempestades del alma*.

Y jo acabo la revista fins á nova ocasió.

L' AVI VELL.

GAVARNÍ.

Los nostres lectors que llegeixen los periódichs francesos, ja haurán vist en tots ells, que 's tributa un recort al célebre pintor, conegut per *Gavarní*, nom pres d' un poblet del Pirineos ahont comensá son talent á donar los primers fruits. Son verda-der nom, es Guillem Sulpici Chevalier.

Aquet gran artista va morir en la nit del divén-dres 23 de Novembre últim, á la edat de seixanta cinch anys, estant en Anteuil, ahont s' havia fet trasportar ja malalt.

Lo *Charivari*, la *Caricatura*, l' *Il·lustració*, lo *Mon il·lustrat*, *Le journal amusant* y quants periódichs il·lustrats de primer orde té y ha tingut la Fransa en aquet sigle, s' han vist honrats portant obras d' aquet geni.

Los seus albums solament forman cent series, totas tant notables com *La vida del jove*, *Las loretas envellidas*, *Los noys terribles*, etc., etc. S' esplica tant treball, considerant que era un artista que ha-via il·lustrat diariament lo periódich *Paris*, que 'l litógrafo li enviava á buscar la pedra y la feya en vint minuts.

A Gustavo Doré, lo célebre il·lustrador del nos-tre *D. Quijote*, se li va preguntar quin era lo mes gran pintor de l' época, y ell, sens dubtar, respon-gué:

—Es Gavarní.

Uns amichs seus li varen demanar com s' ho feya pér inventarse los lemas de las láminas.

—Es molt fácil, contestá: agafo la pedra, dibui-xo, y las figuras mateixas me dihen lo que parlan; jo no faig mes que copiar lo que 'm dihen. Mireus; aquí 'n tinch que encara no m' han dit res.

Y 'ls hi ensenyá pedras dibuixadas, sense lema.

Quan anava al ball de l' *Opera*, deya:

—Vaig á la biblioteca.

Y copiava ab tanta veritat las costums, que 'l gran pintor Eugeni Delacroix deya parlant de Ga-varní:

—Té una superba ploma... á la punta del seu llapis.

«Vindrà dia, que nostres descendents, diu M. Eu-geni de Mirecourt parlant dels francesos, se veurán obligats á obrir las obras de Gavarní, si volen tro-var la historia dels nostres hàbits, trajes, diver-sions, caràcter y costums.»

Y després de lo que d' ell dihen tants distingits artistas y literats, nosaltres no 'ns atrevim á fer mes que á apuntar son nom en lo periódich, acom-panyant en lo sentiment al món artístich, per la pér-dua d' un home que 'ns ha deixat tantas obras que no deuen temer la mort.

Lo Noy.

EPÍGRAMAS.

—¿Alabarse vosté aixins,
No l' ofent?

—No: no m' ofent.

Visch al Ensanxe ¿comprehen?
Com que allí hi han pochs vehins...

—Per tu he fet deu mil ximplesas,
Noya, 'l que has volgut, he fet
T' he comprat vestits... No ho neguis.
—¿Per qué? ¿T' he negat may res?

Lo dissapte de la penúltima semmana no va tenir lloch la funció que en lo teatro Romea estava anunciada, per haberse posat malalt lo senyor Milá, en la que debia fer *El hombre volador* y altres treballs gimnástichs.

Lo públich va tenir á bè mostrar son des-agrado.

Le Sicle s' estranya molt de que en Fran-sa s' hagia passat una *batxillera* en ciencias.
¡Ja es estrany, y molt, trobar una dona *batxi-llera* no mes en ciencias!

Dinhen alguns diaris, que s' ha demanat permís per posar una tenda de carn de caball. Si 'l permís 's concedeix, si que no tots los caballs tindrán que anar á morir á la plassa de toros.

Ab aquesta noticia, las accions del *Canyet* han suferit una baixa notable.

Sembla que 'ls periódichs de Saragossa han pres á mal que en aquella ciutat hagia sigut representada, y fins molt aplaudida, *La Esque-lla de la Torratxa* de D. Serafi Pitarra.

Se compren perfectament que 'ls catalans d' allí prefereixian las pessas catalanas á la jota que ja 'ls surt pels ulls.

Esclama un dels periódichs d' allá que aviat veurán en son teatro obras russas y árabes. ¡Cóm diantre no havian pensat aixó al véurer, en altrats temporadas, que 'ls hi representa-van pessas andalussas! ¿Será perque Catalunya y Aragó se dihen germanas?

La companyia del «Teatro catalá» dona 'l próxim dimars una funció al Odeon, á bene-fici de gent necessitada. De segur que no hi mancará una numerosa concurrencia que aplaudeixi als actors, que, además de ferho bè, cedeixen las sevas pagas al objecte de la fun-ció.

¿En qué se semblan los periódichs de Bar-celona y 'ls de Saragossa?

—En que aquells aplaudeixen la *jota ara-gonesa*, y aquets desaprobant las produccions catalanas.

—¿Va sentir l' últim acte del *Roberto* lo dijous passat?

—No, senyor.

—Bè 'm semblava haberlo vist en lo Liceo.

—Sí que hi era; pero ab aquells crits del públich, lo qui diga que va sentir l' últim ac-te, falta á la veritat.

SÍMILS D' ALMANACHS.

¿En qué se sembla *Lo Xanquet* á un cordó de cotilla?

—En que té caps.

¿En qué se sembla *Lo Xanquet* á un sabi?

—En que té judici.

¿En qué se sembla un almanach al cel?

—En que hi han Sants.

¿En qué se sembla l' any al caldo?

—En que hi han llunas.

Sol·lució á las xaradetas del número anterior.

I. Es-cu-pi-de-ras. II. Ca-de-na.

Sol·lució al geroglífich.

Qui no risca, no pisca.

XARADETAS.

I.

Es primera un bon diamant;
Broma ó tempestat, dos.
Per enquadrarn un llibre
No pót mancarhi 'l meu tot.

II.

Lo un no pót esser dolent;
Lo segon, es ordinal.
Tot, es nom dels d' un ofici,
Y un carrer d' esta ciutat.

GEROGLÍFICH.

En lo próxim número donarem las sol-lu-cions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1866.—Impremta de Narcís Ramirez y Companyia, passatge de Escudellers. número 4.